

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Brassóban, Nagy-Székfő-utca sarkán
Papp Ferencz butoraktára fölött,
hol a szerkesztő hétköznapi délelőtt
9-11 óra között,
és Bolonya, kut-utca 356. sz. alatt
hol minden délután találhatók.
A ap szellemi részét illető minden közle-
mény, valamint az
előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Nagy-küküllőmegyei érdeklő közlemények
Horváth László
írasszerkesztőhöz Segesvárra küldendők,
kis-küküllőmegyei érdeklő közleménye
Gyöngyösi István
írasszerkesztőhöz Dicső-Szt.-Mártonba.

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

ELŐFIZETESI ÁR
helyben házhoz hordva vagy vidékre po-
tán küldve
Egész évre 7 frt, félévre 3 frt 50 kő
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DIJA:
4 hasábas garmond-sor vagy annak helye
5 kr. (1-10 sor 50 kr., Nagyobb és több-
szöri hirdetéseknek kedvezmény.)
Minden egyes hirdetés után külön 30
kr. bélyegdíj fizetendő.
Nyilvántartási közlemény sora 10 kr.
Hirdetések és Nyilvántartási előre fizetend
Kéziratok vissza nem adandók

Az E. M. K. E. brassó-, kis- és nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, köhalmi, medgyesi, nagy-sinki, segesvári és
szent-ágothai kir. járásbírók hivatalos hirdetője.

MEGJELENIK HETENKENT HARÓMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban. Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas s Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát, Bécsben: Daube G. L.
és társa, Haasenstein s Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrike, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetési irodájában.

128-ik szám.

Brassó, Szombat november 9-én.

V. évfolyam. 1889.

Álláspontom.

III.

Miért tapsolt a prot. magyar főesperes, midőn botrányos fellépése következtében mindketten lemondottunk? Hát a kétszáz forintért. Az Emke épen kettőnknek magánjavaslatára évi 200 frt segélyt szavazott meg a főesperes ur egyházának 32 évre terjedőleg. Első évre meg is kapta, de megjegyzem, hogy ő ezért nem a brassói Emke választmánya útján, hanem egyenesen folyamodott. Első évre épen tőlem vette át a 200 frtot a brassói választmány útján. Ekkor bekövetkezett az apáczaik lelkész szerencsétlen ügye. Az E. M. K. E. óhajtott volna az ügyet kiegyenliteni, hogy ne maradjon az utcán egy prot. magyar pap hét gyermekével, nejjével és öreg anyósával. A kiegyenlítés nem sikerült, Mihályi Károlynak a segesvári szászok adtak hajlékot és kenyert. Ez fájhatott az Emkének, a ki a magyarság erősítésére szenteli működését. A főesperes legalább a brassói választmány útján nem kapta tovább is a 200 frtot. Megtagadva azonban nem volt soha, mert a költségvetésben is figurál. A főesperes abban a tudatban él, hogy én és Szerényi vagyunk okai, hogy nem kapta meg a 200 frtot. Itt a baj! Ez fáj neki. Ha a központ hozzám átküldte volna ezt a segélyt, én csak úgy átadtam volna a főesperesnek, mint a többieknek. Tőlem és a brassói választmánytól soha sem kért ez ügyben a központ vélelőjét, mert ha kért volna, ez ügydarabot csak úgy, mint a többieket a választmány elibe terjesztettük volna. Szerényi felvette az évi jelentésbe a 200 frtot, mert a megvonásról nincs tudomásunk. Itt volt az ürügy, — ezért kellett skandalumnak történni a főesperes által a közgyűlésben, még pedig olyannak, hogy abban még a „Gazeta” is örömet találhassa. Csakhogy ez a skandalum elő volt készítve. Ott tanácskozott Moór tizenötöd magával még okt. 26-án este a „Römischer Kaiser” cz. vendéglőben, és ott határozták el előre — még mielőtt tudták volna, mi lesz abban a jelentésben, hogy nem veszik tudomásul s botrányt csinálnak. Botrányt minden áron. De azt hiszi-e a főesperes ur, hogy e skandalum után, mint jutalmat, meg fogja kapni az évi 200 frtot? Én nem hiszem, hogy a

skandalumokat akarna megjutalmazni! Vagy talán a főesperes urnak az Emke ügyében kifejtett buzgóságára kellene a központnak figyelemmel lennie? Miben áll ez a buzgósága a főesperes urnak? Abban, hogy 1885-ben az alakuló gyűlésen s 1886-ban hasonló botrányt akart előidézni, vagy hogy egy választmányi gyűlésen a „Szászok igazsága” czimű röpirattal csinált botrányt, melyet akkor dr. Weisz ostromozott; avagy abban, hogy 1888-ban itt tartott országos közgyűlésnek feléje sem ment; hogy a perselyek ügyében 1888. január hónapban hozzá intézett átiratunkra máig sem felelt; hogy két év óta, f. évi október 25-én rukkolt be először a választmányi és 27-én a közgyűlésre, hogy mindkét helyen botrányt idézzon elő? Ebben áll az ő buzgósága? Abban, hogy az egyházat csak is azon kikötéssel íratta be alapító taggá, ha én is alapító tagja leszek az itteni evangélikus magyar gyámegyletnek? — Szívesen lettem ezen feltétel alatt is. Abban-e, hogy a folyó évi apáczaik esperesi gyűlésen azt indítványoztatta egyik papjával, hogy kérjek meg a vall. és közokt. minisztert, hogy engem, mint békebontót tétessen át más vármegyébe, de midőn látta, hogy ez indítvány hallására Rombauer és Borecs Mihály a templomot odahagyták, a bennmaradottak pedig némán hallgattak, kevesebbel is megelégedett. És ezt abban a községben tette, melyben Apáczaik Csere János hires paedagogusnak szülőházát emléktáblával a tanítótestület az én munkásságom következtében jelölte meg; a kinek áldott emlékére alapot gyűjtöttem, mely ez év végén 400 frt lesz. Abban a templomban ért engem ez a két kitüntetés, melyben apáczaik felett emlékbeszédet tartottam s életrajzát népszerűen megírtam.

Megérdemelt-e a főesperes tapsát?

Tanuljon mindenki az én példámon tőle háládatosságot. — Abban a templomban olyan gyalázatos esperesi jelentést olvasott fel személyem ellen, melyből egy szó sem igaz, s melyet, bár ki is nyomatott, nem küldött nekem egy példányt, hogy elolvashassam. Idegentől kaptam meg.

Abban mutatták ki az Emke iránt buzgóságot, hogy az apáczaik jegyzőkönyvnek egy sértegető s becsületemet taposó pontját a bras-

sói magyar kaszinóba is beküldötték, Moór Gyula, Rombauer Emil, Skita Mihály és Deák Sándor aláírásával?

Ilyen előzmények után indítványoz a főesperes ur Szerényinek bizalmatlanságot s még felteszi felőlem, hogy én mint elnök, hozzájárulok egy becsületes, munkás ifju embertársamnak erkölcsi meggyalázásához. Nem járultam. Képesebb lettem volna magam agyon löni, mint az ilyen személyes bosszúnak egy hű és igaz munkatársamat áldozatul dobni.

A főesperes ur tapsolhat, de én tudom, mi az elismerés, mi a tisztelet olyanok irányában, kik két kezökkel becsülettel keresik kenyertiket és mégis áldoznak a közügynek munkát, időt és tehetséget.

Koós Ferencz,
kir. tanácsos tanfelügyelő.

Belföld.

Országgyűlés.

Nagy fontosságu, alkotmányos életünkben eadig-
elé ismeretlen tárgy fölött tanácskozott e hó 6-án a
kénviselőház: Irányi indítványa volt, a honvédelmi minisz-
tervád alá helyezése iránt. Irányi tüzetesen indokolta és
helyi-közzel hatással is pártjára az indítványt. Elő-
ször is azt fejtegette, hogy a bözs hadsereg és hon-
védség szolgálati szabályzata nem egy pontban külön-
bözik egymástól; majd heraldikai fejtegetésekbe bo-
csátkozott, annak igazolására, hogy a császári ház
színe a fehér és vörös; az osztrák császárság pedig
a fekete-sárga, mely törvényellenesen használtatik a
honvéd főparancsnokok szállásain. S végül párhuzam-
ot vont a nemzeti és a fekete-sárga lobogó jelentő-
sége között. Mikor heszédét végzé, a szélsőbal élje-
nezni, az ifjusági karzat pedig tapsolni kezdett, mire
elnök a törvényre hivatkozva, figyelmezteté a karza-
tot, hogy ha ismétli a tetszés, vagy nem tetszés-nyil-
vánításokat, kiűriteti. A karzat erre elcsendesedett
ugyan, de a szélsőbal, főképp Polonyi folyton zugott,
zajongott s nem engedé szóhoz jutni a miniszterelnö-
köt. Ekkor a ház elnöke a 48-ki törvényre hivat-
kozott, mely szerint a miniszterek, mikor nyilat-
kozni akarnak, mindig meghallgatandók. Tisza Kálmán
erre eőre bocsátván, hogy Irányi indoklását nem
szándékszik taglalni, kijelenti, hogy e kérdésben a kor-
mány solidaritást vállal.

Apponyi gr. röviden a házszabály 149. §-ra
hivatkozva, mely, indítvány indoklásakor más képví-

A „BRASSÓ TÁRCZAJA.”

Véres karácsonyszombat 1848. decz. 23-án Hétfaluban.

„És annyi balszerencse közt,
Oly sok vizsály után.
Megfogya bár, de törve nem,
El a nemzet e hazán.”

Negyvenegy éve már a nagy vérontásnak,
Rablás, gyújtogatás, erdőkbe futásnak.
Pokollá változott Hétfalu szép tája
Édes magyar hazánk, népünk romlására.
„Ne hagyj el, oh Isten!” kiált ifju, öreg:
Jaj, de a gyilkosok pusztítanak és ölnek.
Hány gyermek lett árva, hány özvegy kesergett
Kenyérszerző férje roncsolt teste felett!

És ők elvérzettek szeretve a hazát,
Követve az édes magyar nemzet szavát.
Ne feledd csángó nép, te mindig hű valál
Hazád ellenivel kezét soh' sem fogál.
Ezért rohantak rád, ez volt minden vétked,
Ez volt őseidől örökölt erényed,
„Unio vagy halál!” s egy lett a két ország:
Béküljünk ki tehát szászág és románság!

Jertek hazafiak, állítsunk emléket!
Megérdemlik tőlünk a dicső honvédek.
Véssük fel nevüket az elvérzetteknek
Örök jelül a hazaszeretnek.
Hadd lássák utódink, hadd lássa a világ:
Itt is vérben fordult az arany szabadság.

Ne sajnáld filléred, oh áldozz szívesen,
Mondhasd: ez emléket én is építtem.

Hejh szegény csángó nép! a hány kösziklád van,
Mind dicső emlékek érdemid sorában.
Ismeretlen világ valál sokak előtt,
De ma ragyogóbb kor derül fejed fölött.
Szorgalmad, erkölcsöd, hű hazafiságod
„Hétfalu” nevére dicső fényt árasztott.
Veled isten karja, csak bátran előre,
Légy e kies tájon édes hazád őre!

Bácsfalu, 1889. nov. 5,

Borecs Mihály.

A mostoha.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

Báró D. Ilma levele Somosy Margitához.

XXIX.

Aug. 26-án.

Ma temettük el Zoltánt! . . .
Ma temettem el első és utolsó szerelmemet . . .
Karjaimban halt meg. Oly csendesen, mint mikor
egy gyermek elalszik.
Lelke föl száll oda, hová szelleme ragadta, mig élt, a
magasba . . . Jobb is neki ott!

Az ő nemes lénye nem való volt a földre.
Utolsó perczében nem látszott szenvedni sem-

mit. Mosolyogva mondta az utolsó „Isten hozzád”.
mosolyogva fogadta tőlem az első és utolsó-testvéri
csókot! . . .

Nem folytathatom tovább . . .

A seb sokkal mélyebb, sokkal fájóbb még, mint-
sem róla beszélni lehetne. Majd idővel, ha fájdalom
kissé szűnni fog, beszélek neked róla sokszor igen
sokszor . . .

Utolsó levelem ez kedves Margitom; pár nap múlva
mint írad, közelembbe leszel s így szóval mondhatok
el neked minden.

Majd együtt járunk el Zoltán sirjához. Együtt
vizünk koszorút annak a sirjára, a ki Ilmádat e vég-
veszélytől megmenté . . . megszerzvé számára a nyu-
galmat . . .

Tedd el leveleimét mind. És, hogyha nem tud-
méltni boldogságomat s elégedetlen lennék, majd ide
adod, hogy elolvassam e sötét leveleket. Ezek majd
eszembe hozzák, hogy volt idő életemben, midőn igen-
igen boldogtalan voltam, s nem reméltem, hogy valaha
ily boldog is legyek! . . .

De nem Margitom, én nem leszek elégedetlen
soha! Hisz anya vagyok! Három szerető gyermek
édes anyja! . . .

Ilma d

Arany-küküllőmegyei Központi Egyetemes Könyvtár © Fundatia pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

selőnek nem engedi meg a hozzászólást, azt véli, hogy Tiszának sem kellett volna törvényadta jogával élni.

Névszerinti szavazás kéretvén, Irányi indítványát a ház 70 szavazat ellenében 243 szavazattal, tehát 172 szótöbbséggel nem kívánta tárgyalni. (A miniszterek tartózkodtak a szavazástól.)

Most következett a magyar-horvát pénzügyi egyezményről szóló törvényjavaslat tárgyalása. Falk Miksa előadónak nagy figyelem és érdeklődéssel hallgatott tájékoztató és indokoló beszéde után, a javaslat ellen szóltak Molnár József és Madarász József, mellette pedig György Elek és Tisza Kálmán, mire a ház a javaslatot változatlanul elfogadta.

Az ülés elején Fejérváry br. miniszter, a jövő évi ujonezjutalékról szóló t.-javaslatot, Teleki Géza gr. pedig jelentést terjesztett be a közegészségügy 1886-ki állapotáról.

Külföldi szemle.

Brassó, 1889. nov. 8.

A német császár és királyunk találkozni fognak. E hirt közöltük volt már s most a felhivatalos P. C. is megerősíti. E szerint Vilmos császár hazatérő útjában Ferencz József császár és királylyal a monarchia területén találkozni fog. E találkozást azért óhajtották, mert Vilmos császár az idén nem vehetett részt, mint más években, a stájerországi őszi vadászatokban. A találkozás, mely teljesen fesztelen, baráti jellegű lesz, valószínűleg Innsbruckban fog megtörténni. Az összejövetel napja attól függ, hogy meddig tart a német császár tengeri útja és az Aostavölgybe tervezett vadászati kirándulása. Vilmos császár e hó 6-án reggeli sétakocsizása után bucsulátogatást tett a szultánnál, Fél tizenkettőkor a szultán a császári párért ment, hogy a Dolma-Bagde palotába vigye őket, honnan hajóra szálltak. A felségek a kocsikban ugyanolyan rendben foglaltak helyet, mint a megérkezés alkalmával. A Dolma-Bagesében, hol a főméltóságok és a követségi személyzet várta a két uralkodót, ötven terítékű villásreggeli volt. Az asztalnál a szultántól jobbra a császárné és Henrik herceg, balra Vilmos császár és a mecklenburgi nagyherceg ült. A szultán fényes diszgyenruhát viselt, a Hohenzollern-házirend nyakékével és a fekete-sasrend csillagával. A két uralkodó a legelénkebben társalgott egymással s a lakoma után visszavonult a hercegekkel a kávézóterembe, hol félórát töltöttek. Ezalatt a főméltóságok, a kíséret és a német nagykövetség személyzete a Bosporusra vivő lépcsőzet előtti csarnokban gyűltek össze. Ő felségeik néhány percczel két óra előtt jelentek meg. Elöl Munir pasa szertartásmester haladt. A császárnét, ki paille-manteaut, kis kalapot és paille felöltőt viselt, a szultán vezette. Vilmos császár huszár-egyenruhában volt. A császári pár szívélyesen elbucszott a nagyvezirtől és a külügyminisztertől, kijelentve, hogy nagyon meg vannak elégedve a szíves fogadtatással. Azután kezét fogtak velük. Nyájasan elbucsztak a kísérettől is, mely vasuton megy, valamint Radowitz nagykövet nejétől és leányaitól s a testőrök sorfala közt a Bosporusra vivő lépcsőre mentek. Midőn ő felségeik megjelentek a palota előtt, a »Kaiser« pánczélos hajó és az ott horgonyzó török hadihajó 33 ágyulóvést tett. A császári pár és a szultán bucsuzása rendkívül szívélyes volt. Vilmos császár kijelentette, hogy soha sem fogja elfeledni az itt töltött napokat és ismételten kifejezte köszönetét, többször melegen megrázva a szultán kezét. A szultán igen szívélyesen mondott köszönetet a császári pár látogatásáért. A kíséret és a főméltóságok ismételt üdvözlése után a császárné a »Hohenzollern« hajóra, Vilmos császár pedig Henrik herceggel a »Kaiser« hajóra ment. A szultán ezután Bismarck Herbert gróftól bucsuzott el igen nyájasan, atadva üdvözlését a cancelárnak, mire visszatért a Yıldiz-palotába. A hajóraj delután két órakor indult el a Bosporusból. Bismarck Herbert gróf és a kíséret egy része este 7 óra 20 perczkor külön vonaton utaztak el. Bismarck gróf valószínűleg megállapodik Budapesten és Bécsben. A kíséret többi tagjai Velenczében csatlakoznak a császárhoz.

A walesi herceget hidegen fogadták Kairóban, a mi Angliában nagy feltűnést keltett. Erre nézve a párisi »Journal des Débats« konstatálja, hogy midőn a walesi herceg Kairóba érkezett, Anglia képviselőjén kívül csak Németország, Dánia és Görögország képviselői jelentek meg fogadási-ára: a többi hatalmak képviselői épp úgy távol maradtak, mint Franciaország képviselője. Ez utóbbi nyilván úgy vélekedett, hogy az etiquette őt ez esetben semmire sem kötelezi, mint-hogy mi Egyiptomban nem vagyunk otthon, valamint a walesi herceg sem volt otthon. Szintugy meg voltak Mukthár pasának is a maga okai, hogy ne legyen részt oly manifestatióban, melyet félremagyarázhattak volna. A »Journal des Débats« főlemlíti Anglia kötelezettségét, hogy kiűriti Egyiptomot s végül

kijelenti, hogy az egyiptomi kérdés nincs elejtve s újra meg újra felszínre fog kerülni, míg csak megoldást nem nyer. Mélyreható zavarokat talán nem fog ez a kérdés fölidézni, de állandó kedvetlenség okozója lesz Anglia és más hatalmasságok között. A walesi herceg ntazasa legalább is fölösleges manifestáció s nem épen kíméletes a Nilusparti érzékenység iránt. Különben pedig nem kell a dolognak tulságos nagy jelentőséget tulajdonítani; elég azt egyszerűen tudomásul venni.

Hol az igazság?

Józsa Mihály ev. tanító urnak lapunk mult számában közölt soraira közöljük alább a választ is, — megjegyezve, hogy a válasz bevezetése lapunk mult számából maradt ki.

Mielőtt a választ közölök, ismételten ki kell jelentenünk, hogy cikkirő társadalmunknak egyik legkiválóbb tagja, a ki akkor küzdött a magyarságért, mikor az nemcsak terhes, de veszélyes is volt, a ki-nek neve előtt tisztelettel hajol meg magyar, szász, román, úgy hogy ily férfiu véleménye ugyan komolyan esik mérlegbe.

Az utóbbi időben lefolyt szomorú eseményekkel szemben első sorban társadalmunk ezen kitűnőségeinek rokonszenve és magunktartásának helyeslése nyújt elégtételt.

A kérdéses válasz következő:

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Józsa Mihály ev. tanító ur munkáját »Hol az igazság« cím alatt kinyomatván, miután abban rólam is megemlékszik, jónak láttam gyönyörködtetésemre nekem is megküldeni. Fel vagyok azért e körülmény által hiva, hogy arra feleljek. Igaz ugyan, hogy a dalárda ügyében folyt vita becses lapjában be lett zárva; de vélekedésem szerint ez egészen más ügy, melynek a jelen dalárda igazgatóságával, személyeivel és tényeivel semmi összefüggése nincsen; itt semmi személyes ügy nem forog fenn*, annak ide vegyítésébe épen semmi esetre sem is egyezem: hanem egyedül annak kiderítése, hogy lehet-e a helyi magyar dalárda 1864 előtti korszakában a tagokat egyenlenség és megfélemlenség-gel, az akkori magyar társadalmat hideg közönnyel bélyegezni meg. Kérem azért a t. szerkesztőséget, hogy mind a Józsa ur ellenében felhozott állításait, mind az én feleletemet, melyet helytelenül akar Józsa ur »támadás«-nak keresztelni el, mert az részéről nem egyéb, mint az igazság kiderítésére czélzó tárgyilagos vita: közölni szíveskedjék.**)

»Hadd lássa és ítélje meg bárki, hogy »hol az igazság«?

Feleletem Józsa Mihály urnak a soraira a következők:

Hogy az arcom nekem milyen, csupasz-e vagy ál (?), az nem tartozik ide. Én nem vizsgáltam senkinek az arczát: az enyémmel sincs joga másnak foglalkozni. Az igazságot nem az arcz határozza el; nem az a kérdés, hogy ki, hanem hogy mit mond. Egy goromba ember egykor a görög bölcslet arczul ütven, az így válaszolt: »Megtanítottál, hogy ezután álarczot viseljek«. Innen tudom én is, hogy az emberi arczok különbözők lévén s csak némelyeknél pótolván a bőr az álarcz helyét is, jó némelyekkel szemben álarczot viselni. Kitémetem úgy is tudja mindenki. A kíváncsiságnak eléggé elég van ezzel téve. Arra, hogy a nevemet a hírlapban nyomtatva lássam, nem bírok a legkisebb hiúsággal is. És erre épen most annyival kevésbbé vagyok hajlandó, mert fájdalommal látom, hogy a személyeskedéseknek egész ponyvairodalma indult meg nálunk, hol a magyar társadalom lelki épületére az egyes emberek qualificatiója tárgyalatik nagy irodalmi kelemmel. — Én magamnak nem kérek ebből a dicsőségből.

Azt állítja Józsa ur, hogy a dalárda működése beszüntetésének okát illetőleg egy véleményen van velem. De, minthogy valaki az 1880-dik évi »Nemeré«-ben ezt másként adta elő s én meg nem czáfoltam, joga volt azt felhasználni. Feleletem erre az, hogy teljességgel nem volt. Ha Józsa ur valóban egy véleményében van velem, hogy néhány alkalmas működő tag eltávazása miatt függesztette fel a dalárda működését, akkor nem volt joga azt hirdetni, a miről az volt a véleménye és tudata, hogy az nem igaz. Duo qum faciunt idea. A »Nemeré« cikkirőja 1880-ban tehát 14 év mulva egész jóhiszeműleg írhatta tévedésből, hogy a visszavonás és kasztsszellem lángja csapott össze az intézet feje felett. De nem mondhatja azt utána Józsa ur, a ki tudja, hogy az alkalmas működő tagok megfoghatkozása és szüksége, nem pedig a visszavonás volt az, a mi a dalárda feje fölött összecsapott.

*) Részünkről egyáltalában nem volt személyes ügy, a mit irtunk, az ügy érdekében irtuk Szerk.

**) Józsa ur cikkét mult számunkban közöltük. Szerk.

A tudvalevő valótlaniságot meggyőződése ellenére hirdetni, az igazságnak legsilányabb arczul csapdosása. Hogy én a »Nemeré«-ben mondottakat meg nem czáfoltam, az semmi mentség. A »Nemeré« egy ideig Szt.-Györgyön jelent meg: én annak minden számát nem is olvastam. Az pedig, hogy én a magyar társadalomnak milyen tagja s a dalárdának milyen barátja voltam 10 év előtt és vagyok ma (?), ismét az én személyes viszonyom, a mi az ügyre nem tartozván, ide nem csempészhető. Annyi bizonyos, hogy személyes tulajdonságaim kameleonként változni nem szoktak.

Felhozta továbbá Józsa ur, hogy ő egy alkalommal azt állította, hogy az 1863-ik évi jan. 28-iki estély »nagy-számú magyar közönség részvéte mellett tartatott«. Ámde ugyan ő más alkalommal ugyan erről szóról-szóra ezt mondja, hogy »bemutatta (t. i. a dalárda tagjai) magukat, de csak a kevés számú magyarság előtt.« Tehát egyszer vemhes, másszor nem vemhes. A nem tudás itt nem mentség, mert ha valaki valamit nem tud, azt kötelessége vagy nem hirdetni, vagy végire járni, annyival inkább, mint itt a valóság kitudásának semmi legyőzhetetlen akadályai fenn nem forogtak; a kik azon estélyt rendezték, többek élnek maig is; sőt a ki annak sikeresítésére mondhatni leg-többet tett, maig is a dalárda tagja s Józsa urtól csakis pár lépésnyire lakik. Ha olyan ember vállalkozik a mások vezetésére, a ki maga is tévelyeg, tévelygésbe vezet másokat is.

Székely Mózes emlékezete.

Írtaj: Koós Ferencz.
(Folytatás.)

Rácz György azonközben oda érkezik és látván Mózes testét, ki még meg sem halt volt, egy pallossal fejét véteti a szolgájával és így háramlik a hir Rácz Györgyre, hogy ő sebesítette és ölte volna meg Mózes. Egy gesztenyeszin paripán, nem főlován, volt Mózes, a lovát aztán Bástához hozták.

Szabó Ferencz szerint: »Székely Mózes kopjával Katona Mihály öklelé hátba, melyért Rácz György a lován volt turbánt adá neki, abban nem patkó szeg volt, úgy kell hinni.«

A fejedelem levágott fejét — Mikó szerint — Rácz György a vajdának vitte, ki sátra élére kiszeggette, a midőn Brassót elfoglala, a városba bevívén, a kutyáknak veté, melyet később Weisz Mihály kertjébe eltemettettek.

Igy szakada vége, magva a sok becsületes főrenden valóknak — folytatja Mikó F. — nemzetiségőket itt fogyatták el. Bizony itt is a mi nemzetiségünk, a megnevezett latrok (érti Bedő Istvánt és Matis Jánost, kik a székelyeket testvéreik ellen lázták s az oláh vajdát támogatták) löne okai hazánk akkori rettenetes veszedelmes állapotának.

A csatatért háromezert erdélyi holtteste borította; a Székely Mózeset támogatott legjelesb családok fiai áldozták fel éltüket a hazáért. A közös sírdomb, hol annyi dicső hős aluszsa dicsőségének örök álmát, nem volt elfeledve, az utókor kegyelete fölkereste s emlékoszlopot emelt, melyen a szerencsétlenség e nagy napjainak, a haza legdicsőbb hőseinek emlékét e versben örökíté meg:

Quos genuit cives, hic Transylvania claudit.

Iten parvo tumulo quanta minajacet!

Magyarul:

Honfiat, kiket Erdély nemzett, ide temette.

Oh e kis domb alatt egy haza romja hever!

Ezen szerencsétlen ütközet után az a gyászhir terjedt el az országban, hogy Székely M. hatezernyi seregének alig fele menekült meg. Bizonyos, hogy Erdélynek csaknem összes nemessége és katona rendje kipusztult volt. A főnemések összes utódai, kik a Báthory Zsigmond idejéből fennmaradtak, valamint a közép és kisebb nemesség ebben az ütközetben elpusztultak.

Helyén látom — írja Bethlen Farkas — itt Szamosközi után a következőket közölni:

»Megérdemli -- úgy mond -- hogy megemlékezzünk azokról, a kik a hazáért haltak el s hogy még egyszer széttekintsünk az elesetteken. Itt iszonyu sebek miatt szétmarcangolt fejeket, amott kiontott belrészeket, vértócsákat, sárral, vérral undokított tagokat láthatunk. Itt ezek már kilehelték lelküket, amazok keservesen nyögve, könyörögve, élet-halál között küzdenek. — Emlékezzünk meg ezen iszonyu látmányról, melyet képesebb az ember megpillantani, mint leírni. Ismerjük meg a nemesség elhullott virágait s rójuk le az elhunytak szellemei iránt a halás kegyelet érzelmeit; gyűjtsük hamvaikat e szerény urnába s őrizzük meg drága emlékezetüket a késő utódok számára.«

»Elestek ebben az ütközetben: maga Mózes

szép arcú férfi, közepetemetűnél valamivel magasabb. kissé őszbe elegyedett haja, szinte 50 éves, halvány arcú, nemcsak nyaka és feje, hanem egész teste könnyűded, vakszeme bemélyedt, szakálla magyar szokás szerint rövid. A latin nyelvben járatan, de egyéb erkölcsiével és nyájas beszédével kitűnő volt. Apja szabad székely volt. Ifjú korában sóval kereskedett. Lelki bátorságának első bizonyítékát Báthori István Erdély fejedelmének s az ottani lengyel királynak, Békési Gáspár ellen vívott hadjáratában adta, midőn kardját fogai közé fogva, uszott át Radnótnál a Maroson és elenfelét a párbajban megölte. Azután Lengyelországban Báthori István lengyel királynak az oroszok ellen viselt hadjárataiban katonáskodott. Bornemisza János kitűnő vezér alatt, a hol oly kitűnő jeles tetteket vitt véghez, hogy Báthory István őt a szentelt vitések közé avatta fel. Azután Oláhországban a törökök ellen folytatott hadjáratban tűnt ki, midőn Báthory Zsigmond fejedelem több jeles férfiakkal Mihály vajda segítségére küldötte. A schellenbergi ütközetben 1599. október 28-án Székely M. vitézségének és hazaszeretetének újabb fényes bizonyítékát adta, hol mint alvezér a fejedelmi táborban lelke volt a harci népek.

(Vége következik.)

Az első fillérestély.

A brassói protestáns magyar nőegylet első fillérestélye szerdán tartatott meg igeu szép számú, tekintélyes közönség előtt.

A fillérestélyt Molnár János ev. ref. lelkész következő beszéddel nyitotta meg:

Tisztelt gyülekezet!

A helybeli magyar prot. jótékony nőegylet nevében, ennek elnöksége megbízásából, van szerencsém szívesen üdvözölve a t. gyülekezetet, a jelen téli idény alatti fillérestélyeket megnyitni.

A magyar prot. jótékony nőegylet ugyanis, miután az év kellemes szakasza lejárt s a kültermészet zordonsága nemsokára már házi tűzbelyeinkhez szorítva, arra utal, hogy azok helyett a társas körökben keressük menedéket, biztatva a mult évi kedvező fogadtatás által, elhatározta, hogy a fillérestélyeket ismét megkezdje és időnként megtartsa.

Azon meggyőződésben teszi ezt a nőegylet, hogy itt a külső látszólagos mulatság színe alatt magasabb magyar társadalmi élet szükségét elégíti ki.

A cél, melyre törekedik, mint a mult évben, úgy most is a kellemesnek, hasznosnak párosítása; a kezdő műkedvelő tehetségek buzdítása, bátorítása; az értelem mívelése, szív nemesítése s ezek által a nemzeti társadalmi művelődés előmozdítása; a szétszórt erők, érzelmek egyesülése s szegények gyámolítása, nyomorultak felsegítése által emberi résztvevő szerepet és jótékonyág gyakorlása.

Az eszközök is, melyek által ezen cél megközelíteni szándékozik ugyan azok leendene, melyek a mult évben, t. i. értelem és érzelem képző ének és zene-előadások, szavalkatok és felolvasások. S biztatja a remény, hogy a tisztelt közönség jótékony pártolását nem vonandja meg tőle.

Igaz ugyan, hogy a napokban többfelől hallottuk állítatni, hogy a magyar társadalom közöttünk beteg volna. Mennyiben igaz, vagy nem ezen állítás, nem ide tartozik most fejtegetni. Annyi bizonyos, hogy tökéletesség nincs sehol a nap alatt. A társadalomnak is lehetnek mindig betegjei. S fájdalom, miként a testi világban a betegség a környezetet megmérgezhetheti: így a társadalom betegjei is a kórokozót másokra is átplántálni s itt pusztító járványt támasztani képesek.

Azonban a nőegylet úgy véli, hogy a mi társadalmunkban még mindig vannak elég ép és egészséges elemek arra, hogy ezek a beteg és megromlott részek ujulását és javulását, sikeresen munkálhassák. Ezek hívására feljogosítja a nőegyletet csak a mult évi fillérestélyek díszes lefolyására való visszaemlékezés is.

Mert igaz ugyan, hogy nagy szemmel nem dicsekedhetünk, nagyszerű eredményeket felmutatni nem tudunk, de erőnk mértéke szerint szívesen munkálni a közjót, megtenni, a mit lehet, teljesíteni kötelességünket s korlátolt erővel is buzgón igyekezni s mutatni fel sikert, épen ebben áll az érdem s ezt tenni kötelesség.

Aztán ha társadalmunk valóban beteg volna. Van-e a betegségben gyöngédebb ápolás, mint a jótékony női ápolás? Vannak-e a fájó sebek bekötözésére gyöngédebb kezek, mint a gyöngye és mégis biztos női kezek?!

Ide jöjjön azért a társadalom betegje; ha valaki érzi magában, hogy neki javulásra, jobbulásra van szüksége a társadalomban, s romlásából valóban javulni akar, ide jöjjön, hogy itt gyógyulást és erősödést találjon.

A nőegylet a jelen idényi fillérestélyeket megkezdte s ezek látogatására a mélyen tisztelt közönséget meghíva, szívesen felkéri ez alkalommal is az előadás megballgatására és szíves részvételre s ezzel a fillérestélyt megnyitja.

A zajos tapsal és helyesléssel fogadott beszéd után a közönség Honigberger Ilona kisasszony hegedűjátékában gyönyörködött, kit nővére, Róza, kísért zongorán.

Végül Végh Mátyás nyújtott nagy élvezetet a közönségnek, tőle minden alkalommal megszokott, kitűnő szavalkatával.

A közönség nagyon meg volt elégedve s tapsolt is minden piéce után. A fillérestély a háziasszonyokat, Förder Sándorné és Kozma Lajosné urnőket dicséri.

Tan üg y.

— Hivatalos rész. —

A „Kis-küküllő megyei általános tanító egyesület” dicsőszentmártoni járásköre f. hó 19-én d. e. 9 órakor kezdődőleg — Vámos-Gálalván gyűlést tart, melyre a tagokat és érdeklődőket tisztelettel meghívjuk.

Tárgyak.

1. Elnöki megnyitó. 2. A mult gyűlés jegyzőkönyvének felolvasása és hitelesítése. 3. Gyakorlati tanítás, tartja Keszeg József v. gálalvi tanító. 4. Bírálat a „Fűszerek” című értekezésre, Dr. Szabó Mihálytól. 5. Felolvasás tartja Csinádi István. 6. »Csend! Nyugalom!» satyrikus tanmese, Muzsnai Józseftől. 7. Szavalkat: Gyöngyössy Istvánné és Muzsonai József által. 9. A jövő gyűlés helyének, idejének és tárgyainak meghatározása.

Dicsőszentmárton, 1889. november 3.

Gyöngyössy István,
járásköri elnök.

Szabó István,
jk. jegyző.

Az apáczai gr. kel. templom bezáratása.

Lapunk olvasói ismerik a „Gazeta Transilvaniei” tendenciózus cikkét a dülő-felben lévő apáczai gör. keleti templom bezáratása tárgyában, melynek alapján hnmis hírek terjedtek el. Ez ügyre vonatkozólag Brassó megye alvidéki járásának főszolgabírája, Pildner Ferenc, következő helyreigazítást küldötte be a »Gaz. Tr.«-hez, melyet az ügy tisztázása érdekében felkérés folytán alábbi is közlünk:

Tekintetes szerkesztő ur!

Az erdélyi részekben érvényben levő sajtórendtartás 20. §-a alapján felkérem ezennel, a »Gazeta Transilvaniei» 228. és 230. számaiban közölt, a járársomban lévő apáczai gör. kel. oláh egyházat és iskolát illető közlemények helyreigazítását,

1. Valótlán, hogy az apáczai gör. kel. oláh iskola, mely ezelőtt 5 évvel épített és akkor megfelelően találtatott, azon ürügy alatt záratott be, mert az épület alkalmatlan. Először: nem is záratott be az iskola a közigazgatás egyetlen közege által sem; másodszor: a kérdéses iskola épület — egy közönséges parasztház — mely állítólag 5 év előtt épített. sem akkor, sem később nem ismertett el a jogérvényes 1858. évi építési szabályzat szerint iskolai épületnek s ilyenmő politikai, illetve építési concensust soha sem nyert.

Mem lehetlen azonban, hogy ezen iskola később be fog záratni, hahogy az iskola fentartó egyházközség nem gondoskodik egy törvényesen minősített, legalább a törvényben megállapított minimális, azaz 300 frt. évi fizetéssel bíró tanítóról. Jelenleg mint tanítót a papi hivatalból felmentett gör. kel. lelkész, Goga Nicolae és Jakobescu Ilie kántor működnek; két egyén, kik az évi 60 frt. fizetésből ketten osztozkodnak, de máskülönb a legkevesebb elméleti vagy gyakorlati minősítéssel sem bírnak a tanítói álláshoz.

2. Valótlán, hogy az apáczai gör. kel. templom udvaron lévő kereszt eltávolítása bárki által is elrendeltetett volna. Nevezett kökereszt, mely néhány méternyire bántatlanul áll a templom-romok bejáratától, egykor siremléke legyen az ez idő szerint még élő öreg papnak, Goga Nicolae-nak. — Nem lehetlen, hogy nevezett figyelmeztetve lett arra, miszerint temetések alig engedélyeztetnek templomok közelébe, mely célra jövőben csak a rendes határozott temetők használhatók.

3. Valótlán, hogy az apáczai gör. kel. templom a dülőfelben lét »ürügye alatt» záratott be, A bezáratás oka nem volt ürügy, hanem valóságos szükség. Az épület életveszélyes rozzantságát a f. é. okt. 29-én vezetésem alatt a hely színén tartott vizsgálat alkalmával a brassó megyei kir. államépítészeti hivatal főnöke, Windt Lajos ur, nagyon komolynak nyilvánította, a mint ez az összes jelenlévők által aláírt jegyzőkönyvből kiviláglik. Ezen vizsgálatnál a gör. kel. egyházközség részéről jelen voltak és a jegyzőkönyvet alá-

írták: Petric Juon esperes, Zilchil Juon paphelyettes és Kelemen Sandru gondnok urak. Tény az, hogy e templom, melyet mintegy 50 évvel ezelőtt az akkori apáczai bérlő, Radu Janovics Zugzavu épített, már 35 évvel ezelőtt repedéseket kapott, úgy hogy csak vas-kapcsokkal és fenyőfa-oszlopokkal mentetett meg a bedőléstől. Hogy ez az állapot az utóbbi évek alatt nem jault, az bizonyos; a lélekszámban csekély és a mellett szegény apáczai gör. kel. oláh egyházközség ismételen folyamodott alapítójának még élő leányaihoz, nevezetesen Zinkáné, özv. Hortsmannéhoz (Földvárt) és Popovicu századosnéhoz (Bukarest) segélyért a templom kitatarozására, illetve újjáépítésére.

4. Valótlán, hogy az okt. 19-én — nem 18-án — hivatalomban Fischer Frigyes szolgabíró ur által elrendelt ideigl. bezáratás alkalmával dr. Tartler Frigyes megyei főorvos — nem ügyész — ur abban közre működött volna. Igaz, hogy e napon a főorvos ur Roll Gyula kir. tan. alispán ur kíséretében hivatalos ügyben Apáczán volt, midőn az általam oda kirendelt szolgabíró ur ott más ügyben eljár s jöllehet a főorvos ur figyelmeztette a szolgabíró urat nevezett templom közveszélyes voltára, de az illető id. intézkedéseket maga a szolgabíró eszközölte.

Földvár, 1889. nov. 5.

Pildner Ferenc,
alvidéki járási főszolgabíró.

Helyi és vidéki hírek.

Kérelem. Lapunk azon tisztelt előfizetőit, kik előfizetési díjaikkal még hátrálékban vannak, tisztelettel kérjük hátrálékaik mielőbbi szíves beküldésére.

Lapunk mai számához egy levél-melléklet van csatolva.

Időjárás. Az idő fokozatosan téliesre fordul. Reggelként meglehetősen hideg van már, úgy hogy téli felöltöket el lehet birni. Tegnap este havazott is, utána pedig esett.

Szász Domokos erdélyi ev. ref. püspök ma d. u. 2 órakor a gyorsvonattal városunkba érkezik. A püspök urat a vasutnál az ev. ref. egyház tanácsa, élén Molnár János lelkésszel, fogadja. Itt tartózkodása alatt mellőztetni fog minden ünnepélyességet, az egyház egész családjának tekinteti szeretett püspöke látogatását, és ép ezért mellőz minden feltűnést, a mit különben maga a püspök ur is kíván. A mai d. u. gyűlésekkel telik el, holnap d. e. a püspök ur istenitiszteletet tart, utána pedig egyházmegyei közgyűlést. Déli 1 órakor teljesen családias jellegű társaság lesz az »Európa» nagytermében. A püspök ur kíséretében van Alpár Ignác műépítész ur Budapestről.

Tanítógyűlés. A brassó megyei hiv. tanító testület f. hó 7-én és 8-án tartotta idei közgyűlését a középkereskedelmi iskola nagytermében. A gyűlésnek két érdekes tárgya volt: Végh Mátyás felolvasása, Csevegés a könyvről és Dánér Ábel emlékbeszéde Borsai Lipót felett.

Kamara-zene. Lassel Rudolf, a kitűnő karnagy, f. hó 10-én, vasárnap d. u. 5 órakor rendezi a Nr. I. nagy termében az idei II. kamara-zeneestélyt, Krause, Könings, Klink, Bergelt urak és egy kis vegyeskar közreműködése mellett. A műsor ismét a zeneirodalom legkiválóbb termékeiből van összeállítva. A kik igazi zenei művezet után vágnak, azoknak melegen ajánljuk e zene-estélyt.

Borzasztó tűz dühöngött ma reggel a Gácsmajorban, a katonai raktár közvetlen szomszédságában. Egy egész házbor égett le, nagybárra szegény oláhok lakásai és melléképületei. A tüzet élesztette a nagy szél, mely messze vitte a tűz szilánkjait. A tűzoltók nagyon hamar megjelentek a tűz színhelyén, mentve, a mi még menthető volt.

Rendőri hírek. (Lopás.) Mamaliga Irimie kocsis tegnapelőtt egy öl fát vitt gazdájának. De szüksége lévén egy kis apró pénzre, eladott utközben valamicskét a fából. Ezért aztán a bíróságnak adták át.

Tűz volt e hó 7-én Hosszfulaluban. D. e. 11 órakor meggyult egy csűr s daczára a gyors segélynek, csakhamar négy csűr, egy istálló és egy kis lakóház esett a lángok martalékául. A tűz — állítólag — gyújtogatás következménye.

Bischitzné-szobor. A jótékonyágáról híres Bischitz Dávidnének tisztelői mellszobrot emeltek Budapesten a gyermekmenhely kertjében. E szobor leplezése holnap történik. A brassói magyar protestáns nőegylet, meg van hiva ez ünnepélyre, üdvözölő táviratot küld.

Magyar történelmi emlék Konstantinápolyban. Thaly Kálmán legutóbbi konstantinápolyi tartózkodása alatt a császári könyvtárban igen érdekes történelmi emléket fedezett fel. A kutatások alkalmával ráakadt ugyanis egy lengyel nemesnek a magyar állapotokról szóló levelének egy eredeti franczia nyelvű példájára, mely a magyar iro-

dalomban is meg volt már említve s épen Thaly Kálmán tette közzé azt évek előtt a Dániel család okmánytárában.

A csángó vértanúk szobra.

A szabadságharcban vértanui halállal kimúlt 57 hétfalusi csángó testvérnek (köztük egy ág. ev. magyar lelkész) emeljünk Csernátfalú piacán emlékoszlopot. Adakozzunk e hazafias célra. Adjunk csángó testvéreinknek egy kinszet általa, melyet meg fog becsülni nemzedékről-nemzedékre, a mely tanító-mestere esz a hazafiságban.

A szoborra szerkesztőségünk készséggel fogadja el a legkisebb adományt is és nyugtázza.

Adakoztak Csernátfaluból:

Kapitán András 10 kr. Kapitán B. Mihály 5 kr. Bandi Samua 4 kr. Bandi Mihály 5 kr. Dávid János 5 kr. Bartos András 10 kr. Gyurka Mihály 10 kr. Vajda Márton 5 kr. Karácsoni Miklós 20 kr. Petri Gyula 10 kr. John Albert 20 kr. Neuman N. 10 kr. Egyed István 10 kr. ifj. Jekelius Gusztáv 20 kr. Bogyó József 10 kr. Bartos Samu 10 gr. Molnár Józsefné 20 kr. Szörnyü János 5 kr. Szörnyü Mihály 10 kr. Kiss Árpád 40 kr. Jakab A. János 5 kr. Gyurka József 10 kr. Tót Pál István 5 kr. Buna István 10 kr. Dani János 5 kr. Andor István 4 kr. Balázs András 4 kr. Márton András 10 kr. P. András 5 kr. Veres Sz. Mihály 5 kr. Erdélyi János 4 kr. Pap Márton Csernátfalú községe 10 frt. Összesen: 13 frt 19 kr.

Táviratok.

Prága, nov. 8. (A „Brassó” eredeti távirata.) A cseh tartománygyűlés nagy botrány színhelye volt tegnap. Megkezdvén a felirati vitát, az ifju cseh párt külön javaslatot tett. Rieger hosszabb beszédben keményen kikelve Magyarország ellen, az ifju csehek javaslata fölötti napirendre térést indítványozva. Ha azok ezt a csehek jogos követeléseinek feladásának mondják, úgy ez nem egyéb, mint csalás, ámtás, hamisság és aljasság. Erre óriási zaj támadt. Az ifju csehek közbekiáltottak: Gyálázat! Gazság! Semmirekellő! A gyűlés ily izgatott hangulatban folyt végig.

Berlin, nov. 8. (A „Brassó” eredeti távirata.) Itteni politikai körörök a német császárnak előbb Umberto királyllyal, majd Ferencz József ő felségével való találkozásában igen fontos politikai ténynek látnak, melynek nemsokára messzemenő politikai következménye lesz.

Brassói vasutforgalom.

Vonatindulások: a) Budapest felé: vegyes vonat reg. 5 óra 54 perczkor; gyorsvonat délután 2 óra 15 perczkor; személyvonat este 7 óra 7 perczkor b) Bukarest felé: gyorsvonat reggel 5 óra 3. percz és délután 2 óra 14 perczkor. Vonatérkezések:

a) Budapest felől: személyvonat délelőtt 9 óra 45 perczkor; gyorsvonat d. u. 2 órakor; vegyesvonat este 8 óra 32 perczkor. b) Bukarest felől: gyorsvonat d. u. 2 óra 5 perczkor s éjjel 10 óra 17 perczkor. Pénteken reggel 7 óra 23 perczkor különvonat érkezik Predeáról.

Süketeknek. 155 36-50

Egy egyén, a ki egy egyszerű szer által meggyógyult 23 évi süketégből és fülzugasból, kész annak leírását német nyelven mindenkinek ingyen elküldeni. Czim: J. H. Nicholson, Wien XI., Kolingasse 1.

Brassói piaczi árfolyam.

— A pesti m. keresk. bank jelentse. —

Brassó, 1889. november hó 9 én

Román paipénz à 20 frankos	9.43 vétel 9.44 eladás
Ezüstpénz à 20	9.40 • 9.45
Napoleon d'or (aranypénz)	9.46 • 9.47
Török lira	10.73 • 10.75
Arany	5.60 • 5.62
Orosz papírrubel	122.50 • 123.—

Társszerkesztők:

Nagy-Küküllőmegye részéről Horváth László (Ségesvár.) Kis-Küküllőmegye részéről Gyöngyösi István (D.-Szent-Márton)

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

HIRDETMÉNYEK.

3129.—1889. tikkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A nagy-sinkir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Krauss Rezső ügyvéd által képviselt Gross Schenker Spar- und Vorschuss Verein végrehajtónak nagy-sinkir. 287. h. sz. Konnerth Mihály végrehajtást szenvedő elleni 350 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a nagy-sinkir. járásbírósa területén lévő, Nagy-Sink községében és határán fekvő a 42. számú teleknyvjegyzőkönyvben A + 1—41. és 43—67. rendsz. vagyis 147, 148, 1271, 1969, 2116, 2162, 2163, 2184, 2882, 2932, 3210, 3436, 3437, 4796, 5061, 5350, 5564, 6998, 6999, 7347, 7750, 8127, 8158, 9570, 9801, 10835, 11232, 11233, 11666, 11667, 11978, 12221, 12452, 13900, 13955, 13966, 13992, 14542, 15846, 16527, 16668, 17242, 17243, 18216, 18295, 20988, 21841, 21964, 22551, 22982, 23280, 23392, 23634, 25156, 26779, 26780, 26781, 26782, 26783, 26935, 26937, 26945, 26947, 26948, 26954, 26963, 27051, 27052, 27053, 27069, 27061, 27086, 27982, 27983, 28698, 28701, 29031, 29033, 29035, 30286, 30671, 30672, 32102, 32103, 32200, 22827. és 32828. hr. számok alatti ingatlanokra az árverést 1425 frt-ban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi november hó 25. ik napján délelőtti 9 órakor az alulírt telekkönyvi hatóság hivatali helyiségében nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, — vagyis összesen 142 forint 50 krt — készpénzben, vagy az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni.

Nagy-Sink, 1889. szept. hó 15.

Akir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság: (422) 1—1 Csernea, kir. atbíró.

Sz. 70.809.—1889. Magyar kir. államvasutak.

Pályázati hirdetmény.

A magyar kir. államvasutak igazgatósága különféle leltári tárgyaknak u. m. I. Műhelyi és pályafentartási célokra szolgáló acél- és vasszerszámok.

II. Vasuti célokra szolgáló acél és kovacsolt vaseszközök, belyegzők, ólomzárak stb.

III. Öntött vas szerszámok és eszközök, továbbá fából és vashól összeállított szerszámok és eszközök.

IV. Butorok, asztalos-, kárpitos- és esztergályos készítmények.

V. Fádigos és lámpagyári készítmények.

VI. Ágyneműek és pokróczok.

VII. Acs és kádár készítmények.

VIII. Tűzoltó-szerek és ércöntvények.

IX. Vashól való pénz- és menetjegyszekrények.

Iskola Alapítvány — Kolozsvári Központi Magyar Nyelvi Könyvtár — Brassó, ALEXI könyvnyomdája.

V. Villamos-jelzési és levelezési eszközök.

XI. Különfélék u. m. tömlők, ponyvák, órák, műszerész-bőrdöndős, szűcs- és szíjgyártó készítmények stb. 3 éven át leendő szállítása iránt nyilvános pályázatot hirdet.

E hirdetmény teljes szövege és bővebb felvilágosítás a m. kir. államvasutak igazgatóságának anyag- és leltárbeszerzési osztályánál: Andrassy ut 75. sz. I. emelet, 47. ajtó) kapható. A pályázati hirdetmény a részletes szükségleti kimutatás és az ajánlati minta a kolozsvári üzletvezetőségénél is megtekinthető. Az ezen pályázatra vonatkozó ikenként 50 kros belyeggel ellátandó ajánlatok 1889. évi december hó 10-én déli 12 óráig ugyancsak említett szakosztálynál benyújtandók vagy posta útján beküldendők.

Budapest, 1889. október 17-én.

A m. kir. államvasutak igazgatósága.

Szám 5272.—1889.

Hirdetmény.

Szt.-Agotha járás Rozsonda, Vesződ és Vérd községeitől, Rozsonda község székhelyével új alakult körjegyzői csoport körjegyzői állomás betöltése érdekében pályázat hirdetetik.

Ezen állással 40 frt évi fizetés, a lakás természetben, vagy 50 frt évi lakbérrel, az irodai átalány évi 40 frtál és az irodában való szükséges tűzifával, vagy ezen községekkel megállapítandó váltásdíjjal össze van kötve.

Pályázni kívánók felhivatnak jegyzői vizsgáról szóló oklevéllel, a keresztlevelettel, az eddigi szolgálati okmányokkal és a német és román nyelv jártasságát tanúsító bizonyítványokkal felszerelt folyamodványokat folyó hó 25-éig az alólírtak beadni.

Szt.-Agotha, 1889. nov. hó 2.

A járási főszolgabíró:

(426) 1—2

Schaser.

Szám 6743.—1889. szolg.

Árverési hirdetmény.

Folyó évi november hó 25-én reggel 9 órakor Muzsna mezőváros tulajdonát képező két patak-lisztelő malma, három egymásután következő évre nyilvános árverésen haszonbérbe fog adatni.

Kikiáltási ár:

a felső malomra . . . 512 frt,

az alsó malomra . . . 213 frt.

Ugyanaz nap a vadászati jog is a következő 6 évre ki fog adatni haszonbérbe.

Az árverés Muzsna mezőváros irodai helyiségében fog megtartatni.

Medgyes, 1889. október hó 30.

Bolya-berethalmi járás főszolgabírája helyet

(427) 1—3

Mayer szolgabíró

Kiadó

1890. január 1-ével

egy gyönyörű, emeleti lakás, 4 szobával (3 utczára) a hozzátartozókkal. Az egész emelet egyedül. Bővebbet közöl a szerkesztőség.

20 ló erejű

mozdony „Locomobil”

malom hajtásra nagyon alkalmas, a legjobb karban, jelenleg épen működésben, megtekinthető. Olcsó árban eladó. Bővebbet

TUTSEK E-nél

(420) 2—3 Brassó, Nagy utca 491.

Hirdetés.

Van szerencsém tudatni, hogy ügyvédi irodámat

a Színház-utczában 313. sz. a. találtató házban helyeztem át.

Damian Simon,

(424) 2—3

h. ügyvéd.

Minták minden irányban bérmentve.

Posztó- és divatárukat

az őszi és téli szükségletre, a legolcsóbbtól a legfinomabb minőségig magánosoknak is gyári áron, olcsóbban mint mindenütt szállit

SCHWARZ MÓR

cs. kir. szab. posztó- s divatgyári raktár

Zwittauban (Morvaország)

3 10 m. teljes öltönyzövet	5 frt 50
3 10 m. erős gyapjuszövet	6 • 80
3 10 m. erős finom	9 • —
3 10 m. finom	13 • —
3 10 m. legfinomabb	15 • 50
2 10 m. téli kabátszövet, elég egy téli kabátra 5—7, — 9—11 frt s több.	
1 70 m. egy teljes daróc kabátra, természetes vízmentesség	3 50 frt, 4 50 frt, 5 50 frt s több. 333 12-20

Fekete szövetek szalonruhának. — Mindennemű posztók. Gyapju-bélés minden árban 80 krtól felfelé; női szövetek női ruhának; női daróc; nagy kendők himalaya-gyapjuból, 10/4 nagyságban 3 firtól felfelé. Általában posztó- s divatáruk. Árjegyzék ingyen s bérmentve. Szabó urak számára mintakönyvek bérmenteteniül.

*****o*****

„ALBINA”

takarék- és hitelintézet brassói fióktelepe hitelez értékpapírokra

--- román papírokra is ---

azok tőzsdei árfolyamának 85%-ja erejég s. p. ha a kölcsönösszeg fölülhaladja az 100 frtot

(231 d) 10—*

6% kamat

mellett 1000 frton aluli kölcsönöknél azonban 6 1/2% számittatik.

Bővebbet az intézet irodájában

Brassó, főtér 90. sz. a. naponként 8—2 óráig.

Egy levél.

Főlapunkon levő vezércikkünkhez okmányképen csatoljuk a lapunk szerkesztőjéhez intézett alábbi levelet:

„Igen tisztelt uram!

Moór esperes urnál nekem Skita járásbíró ur és Rombauer igazgató ur együtt az esperes urral azon határozott és félre nem magyarázható ígéretet tették, hogy saját hatáskörükben — az egyházban keletkezett viszály kiegyenlítése szempontjából — mindent megtesznek arra nézve, hogy Mihályit — addigi engedetlenségeért — néhány forintnyi büntetésen kívül semmi egyéb hátrány vagy büntetés ne érje. Ennek föltételéül azt kívánták, hogy Mihályi írjon bocsánatkérő levelet Czékus szuperintendensnek s jelentse ki, hogy az egyház új szervezetét önmagára nézve is elismeri kötelezőnek. Én megígértem, hogy Mihályinál e föltételt keresztülviszem. Ők nem hitték, hogy ígéretemet teljesíteni tudom, mert úgy mondták, hogy a józan argumentum megtörik a Mihályi nyakasságán. — Ámbár nem követelték tőlem feltétlenül, de azt is megígértem, hogy Mihályi el fogja hagyni a tractust, mihelyt alkalmas állás üresedik meg, mely általa elfoglalható lesz. Ezek után úgy váltunk el, hogy Mihályi írjon Czékusnak, ők pedig szeliden, jóindulattal, kiméletesen bánnak Mihályival s keresztülviszik, hogy 50 frtnál nagyobb büntetés őt ne érje.

Közbenjárásomra Mihályi „elment Canossába”, azaz minden föltételnek eleget tett. Ám, a brassói magyar lutheránus egyházközség irányadó férfiai nem váltották be ígéretüket. Mihályit tovább üldözték s végre kihallgatás nélkül elítélték kenyérvessztésre.

Ennyi az, mit önnel röviden a dolog lényegére nézve közölhetek.

Isten áldjon!

Kolozsvár, 1889. január 11.

Őszinte tisztelője

Bartha Miklós.

Brassó, Alexi könyvnyomdája.

1919. évi évkönyv

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Könyvtár 1919. évi évkönyve. A könyvtár működéséről, a beszerzésről, a kölcsönzésről, a kiadványokról, a munkatársakról, a közönségről, a könyvtár jövőjéről.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Könyvtár 1919. évi évkönyve. A könyvtár működéséről, a beszerzésről, a kölcsönzésről, a kiadványokról, a munkatársakról, a közönségről, a könyvtár jövőjéről.